

Sygn. akt VII Ka 716/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale Prokuratora del. do Prokuratury Okręgowej Dariusza Paczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015 r.

sprawy R. B.

obwinionego o wykroczenie z art. 96§3kw w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt II W 1570/14

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że czas popełnienia wykroczenia ustala na dzień 6 grudnia 2013 r. i w pozostałej części utrzymuje go w mocy,

II zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 716/15

UZASADNIENIE

R. B. został obwiniony o to, że w okresie od 6 grudnia 2013 r. do 13 sierpnia 2014 r. w miejscowości W. nie wskazał osoby, której w dniu 13-11-10 o godzinie 13:39:08 w miejscowości S. W. (...) (...) powierzył do kierowania pojazdem marki V. o nr rej. (...). Kierujący tym pojazdem jadąc z prędkością 83/50 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 33 km/h. Brak informacji aby pojazd został użyty wbrew jego woli.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem z dnia 18 maja 2015 r., w sprawie sygn. akt II W 1570/14

I obwinionego **R. B.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to skazał go, wymierzając na podstawie art. 96 § 3 kw karę grzywny w wysokości 150 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżył sam obwiniony i zarzucił mu błędne przypisanie popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W szczególności skarżący podniósł, że z pojazdu korzystała także jego żona. Ponadto skarżący zarzucił, że odmawia składania wyjaśnień w trybie art. 54§6 kpw oraz 183 kpk. R. S. B. zakwestionował także uprawnienie Straży Gminnej co do przeprowadzonego pomiaru prędkości oraz możliwości występowania z wnioskiem o ukaranie

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o umorzenie postępowania albowiem nie popełnił zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał trafnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy wniosków o ukaranie w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu czynu. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżący jedynie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie obwinionego, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacja w istocie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Na wstępie podnieść należy, że zgodnie z wyrokami Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 r. i z dnia 28 października 2015 r. art.96§3 kw jest zgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Zatem naruszenie tego przepisu polegające na odmowie wskazania przez dysponenta samochodu osoby faktycznie nim kierującej wyczerpuje znamiona przedmiotowego wykroczenia.

Podkreślenia wymaga także i to, że obwiniony został prawidłowo pouczone o uprawnieniu wynikającym z treści art.54§6 kpw. Pouczenie to zostało zawarte na wezwaniu, które doręczono obwinionemu w dniu 29 listopada 2013 r.-porównaj k.75 i k.77. Z dokumentów tych wynika tak odwołanie się do wskazania art.54§6 kpk jak i jego treści. R. S. B. w żaden sposób nie zareagował na wezwanie wystosowane do niego przez uprawnioną instytucję a w szczególności nie odwołał się do przysługującego prawa w zakresie odmowy składania wyjaśnień. Tym samym podnoszenie takiego zarzutu w apelacji jest całkowicie chybione.

Również nie może być uwzględnione odwołanie się do treści art.183 kpk albowiem wskazane tam uprawnienie nie dotyczy wykroczeń. Tylko gwoili wyjaśnienia wszelkich kwestii związanych z przedmiotową sprawą wobec wskazywania przez obwinionego na to, że z pojazdu korzysta także jego żona- k.41 podnieść należy, że z zapisów jak na k.1 ewidentnie wynika, że kierującą nie była kobieta.

Ponadto zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie V KK 378/13 „Straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie. Wreszcie zgodnie uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego, mającej moc zasady prawnej w sprawie I KZP 16/14 z dnia 30 września 2014 r., OSNKW 2014/11/80 „ **na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń**”.

Zgodnie z treścią art.78ust.4 prawa o ruchu drogowym na obwinionym ciążył obowiązek wskazania komu został powierzony pojazd. Brak jest jednocześnie jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, że pojazd V. o nr rej. (...) został w dniu 10 listopada 2013 r. użyty bez jego woli i wiedzy przez nieznaną mu osobę czemu nie mógł on zapobiec.

Co do zarzutu związanego z kwestią likwidacji Straży Gminnej, to w czasie orzekania był to jeszcze uprawniony organ tak do wnoszenia wniosku no ukaranie jak i popieranie go przed Sądem – porównaj k.87-89.

W żaden sposób zarzut skarżącego co do tego, że obwiniony nie mógł uczynić zadość wezwaniu z listopada 2013 r. z uwagi na nieprzekazanie go przez kwitującą pismo żonę nie może spowodować jego uwolnienia od odpowiedzialności za przypisane mu wykroczenie. Zauważyć bowiem należy, że osoba kwitująca pismo zobowiązała się do jego doręczenia a w tym wypadku takie zastępcze doręczenie jest skuteczne – art.132 kpk w zw. z art.38§1 kpw. Ponadto obwiniony był doskonale zorientowany o przedmiocie sprawy albowiem kolejne pismo ze Straży Gminnej pokwitował osobiście – porównaj k.6.

Odnośnie zarzutu związanego z wydaniem wyroku zaocznego, to zaważyć należy, że zawiadomienie zostało uznano za doręczone wobec wysłania go na prawidłowy adres oraz dwukrotnego awizowania- k.36-37.

Wreszcie podkreślić należy, że przedmiotem niniejszego postępowania nie jest to kto faktycznie kierował pojazdem w czasie gdy zarejestrowano przekroczenie prędkości lecz niezastosowanie się do obowiązku wynikającego z treści art.96§3 kw w zw. z art.78ust.4 prawa o ruchu drogowym.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono jedynie w ten sposób, że czas popełnienia wykroczenia ustalono na dzień 6 grudnia 2013 r. i w pozostałej części utrzymano go w mocy. Zauważyć bowiem należy, że w wezwaniu jak na k.74-77 zakreślono obwinionemu termin 7 dni na wykonanie obowiązku i tym samym datą końcową jego niewykonania jest dzień 6 grudnia 2013 r. a nie jak to wskazano w wniosku o ukaranie oraz w sentencji wyroku dzień 13 sierpnia 2014 r. kiedy to podjęto decyzję o skierowaniu do Sądu wniosku o ukaranie- k.10.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk i art.3ust.1 i art.8 i 21pkt.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 119 kpw Sąd Okręgowy zasądził od R. S. B. koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 30 zł tytułem opłaty za II instancję uznając, że jest on w stanie je ponieść.